

25. neděle v mezidobí rok A (2023)

1. čtení – Iz 55,6-9

Mé myšlenky nejsou myšlenky vaše.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hledejte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať (změní) své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému – praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.

Mezizpěv – Žl 145,2-3.8-9.17-18

Blízky je Hospodin všem, kdo ho vzývají.

Každý den tě budu velebit
a chválit tvé jméno po všechny věky.
Veliký je Hospodin a veškeré chvály hodný,
jeho velikost je nevýstižná.

Milosrdný a milostivý je Hospodin,
shovívavý a plný lásky.
Dobrotivý je Hospodin ke všem
a soucit má se všemi svými tvory.

Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách
a svatý je ve všech svých činech.
Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají,
všem, kdo ho vzývají upřímně.

2. čtení – Flp 1,20c-24.27a

Pro mě život je Kristus.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Budu moci oslavit na sobě Krista, ať svým životem, ať svou smrtí. Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Avšak kdybych tady žil dál, mohl bych ještě s užitkem pracovat. A proto nevím, co bych měl volit. Přitahuje mě totiž obojí: mám touhu zemřít a být s Kristem – a to je věc mnohem, mnohem lepší; ale pro vás je zase nutnější, abych zůstal ještě naživu. Jen se chovejte tak, jak to odpovídá Kristovu evangeliu.

Zpěv před evangeliem – srov. Sk 16,14b

Aleluja. Otevři, Pane, naše srdce, abychom naslouchali slovům tvého Syna.
Aleluja.

Evangelium – Mt 20,1-16a

Závidíš, že jsem dobrý?

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na (mou) vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácti a tří hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na (mou) vinici!' Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: 'Zavolej dělníky a vyplat' jim mzdu, začni od posledních k prvním.' Přišli ti, kdo nastoupili kolem pěti odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: 'Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci? Anebo závidíš, že jsem dobrý?'“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Pán Ježíš vypráví o tom, jak je to s nebeským královstvím. Vypráví podobenství o dělnících na vinici, kteří všichni dostanou práci, protože je hospodář najal. Všichni dostanou přesně to, na čem se domluvili, nikdo není ošizen, a přece je tady slyšet reptání. Všechno mohlo proběhnout v klidu, kdyby výplatu dostali nejdříve ti, kdo pracovali nejdéle: šli by domů a byl by pokoj. Ale majitel vinice to udělal opačně. Není to náhoda, ale záměr, taková malá zkouška lidského charakteru. A ukázalo se, že v ní ti reptající dělníci neobstáli. Nemohou si stěžovat, že by jim hospodář seškrtnal mzdu, ale jsou pobouřeni jeho velkorysostí k těm, kteří si to nezaslouží. *"Dal jsi jim stejně jako nám!"* Na to přece nemají nárok, to je nespravedlivé, to se nedělá!

Ten hospodář je mohl vyhnat, místo aby poslouchal jejich ukřivděné reptání. Ale on s nimi mluví. A vysvětluje tomu největšímu křiklounovi, že mu neukřivdil, když dá tomu, který se dřel na vinici jen chvilku, stejnou odměnu jako jemu, který pracoval celý den. *„Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci?“* A aby měl o čem přemýšlet, ptá se ho: *„Anebo závidíš, že jsem dobrý?“* Ano, to je příčina všeho - že máme závistivé oči, pokukujeme po druhých, zda k nim Pán Bůh není příliš laskavý, protože oni si to nezaslouží. Kainův příběh začíná srovnáváním jeho oběti, na niž Hospodin nevzhledl, s obětí Ábelovou, kterou přijal. Ze závisti se rodí vražda - a netrvá to dlouho, protože *„hřích ve dveřích leží“*, jak Bůh upozorňuje závistí a vztekem zsinaleho Kaina. Od závisti k nenávisti je jen malý krůček. Člověk se dokáže zlobit na to, že Bůh je dobrý k těm, kteří na to nemají žádný nárok. Vlastně i ten Kainův příběh ukazuje pohoršlivou Boží dobrotu k vrahovi, jehož bychom my nijak nešanovali. Pán Bůh ho však poznamená ochranným znamením, aby jej nikdo nezabil.

A tak i v tom podobenství je vlastně leccos o nás, o naší nepřejícnosti, o srovnání našich výkonů na Boží vinici s lenošným nicneděláním těch druhých, prostě o našem oku, které pořád někam závistivě pokukuje. Tak to dělal ten největší reptal, ale právě jemu hospodář říká laskavě: *„Příteli.“* Ten, který z prvních dělá poslední a z posledních první, ti nikdy neukřivdí, ale je přítel, ba víc - je milostivý Otec, z jehož milosti žiješ každý den. Amen.